

OSD 30/14

ORZECZENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH W [REDAKTOWANE]

z dnia 28 sierpnia 2014 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych
w [REDAKTOWANE] w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Maria Kohlberger - Wierzbowska

Sędziowie: r. pr. Krystyna Skotowska - Tomkiewicz (sprawozdawca)
r. pr. Andrzej Kras

Protokolant: apl. radc. Dorota Walczyk

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach: 14 lipca 2014 r., 31 lipca 2014 r.
oraz 28 sierpnia 2014 r. sprawy przeciwko radcy prawnemu [REDAKTOWANE]

obwinionemu o to, że:

1. wysłał w dniu 20.05.11 oraz w dniu 12.08.11 Skarżącej [REDAKTOWANE] wezwania do zapłaty i ostatecznego wezwania do zapłaty kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł jako wynikającej z nakazu zapłaty [REDAKTOWANE] mimo, iż z nakazu SR [REDAKTOWANE] Wydział IV Gospodarczy z dnia 09.02.2000 r., sygn. [REDAKTOWANE] wynika, że na rzecz powoda - [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] zasądzone zostały koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600,00 zł, tj. o naruszenie art. 64 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (DZ. U. 2014, poz. 637) w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
2. zarejestrował w dniu 09.01.08 w KRS działalność gospodarczą w formie niedopuszczalnej ustawą o radcach prawnych i prowadzeniu tej działalności nieprzerwanie do dnia wniesienia niniejszego wniosku, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. art. 64 ust. 1 i 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (DZ. U. 2014, poz. 637) w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

ORZEKA

- I. uniewinnić radcę prawnego [REDAKTOWANE] od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 1.
- II. uniewinnić radcę prawnego [REDAKTOWANE] od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 2.
- III. kosztami postępowania w kwocie 1939,65 zł obciążyć OIRP w [REDAKTOWANE].

Andrzej Kras

Ohj

[REDAKTOWANE]

OSD 30/14

Uzasadnienie

Do Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w [REDAKTOWANE] wpłynął wniosek [REDAKTOWANE] z dnia 1.08.2011 r. o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego [REDAKTOWANE]

Pani [REDAKTOWANE] zarzuciła r. pr. [REDAKTOWANE] próbę wyłudzenia kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie wyższej niż zasądzona w nakazie zapłaty, bez upoważnienia ze strony osoby będącej powodem w sprawie, próbę zastraszania poprzez wysłanie wezwań do zapłaty wyglądających jak wezwania komornicze (k. 1-2).

Do wniosku zostały doręczone dwa wezwania do zapłaty, jakie otrzymała Pani [REDAKTOWANE]. Oba dotyczyły Nakazu Zapłaty o sygn. [REDAKTOWANE]. Wezwania wystawiła [REDAKTOWANE] w imieniu [REDAKTOWANE]. Wezwania dotyczyły kwoty 1.200 złotych.

Skarżąca dołączyła do wniosku pozew o zapłatę i nakaz zapłaty z 9 lutego 2000 r., sygn. [REDAKTOWANE] wydany na rzecz [REDAKTOWANE] (k. 6).

Z treści Nakazu Zapłaty wynika, że zasądzone przez Sąd koszty adwokackie wynoszą kwotę 600 złotych. Wezwania do zapłaty zostały podpisane przez [REDAKTOWANE] pracowników [REDAKTOWANE].

Rzecznik Dyscyplinarny prowadząc czynności wyjaśniające zwrócił się pismem z 17.08.2011 r. do Pana [REDAKTOWANE] o złożenie wyjaśnień oraz do [REDAKTOWANE]

Pismem z dnia 8.09.2011 roku skierowanym do skarżącej [REDAKTOWANE] wyjaśniła, że sprawa dotyczy nakazu zapłaty o sygn. [REDAKTOWANE] zasądzającego kwotę kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.000 zł. W piśmie wskazano, że pomimo umorzenia egzekucji, nie zwalnia to [REDAKTOWANE] ze spłaty zadłużenia w całości, w tym do zapłaty kosztów adwokackich (k. 12).

Radca Prawny [REDAKTOWANE] pismem z 13.09.2011 roku, stwierdził, że nie wykonuje zawodu radcy prawnego do kilku lat, a [REDAKTOWANE], której jest jednym z komplementariuszy nie działa od 2006 roku (k. 13).

Postanowieniem o wszczęciu dochodzenia z dnia 6 października 2011 roku, Rzecznik Dyscyplinarny wszczął dochodzenie w sprawie r. pr. [REDAKTOWANE] (k. 21).

W trakcie prowadzonego dochodzenia przesłuchana została [REDAKTOWANE] (k. 35).

Obwiniony r. pr. [REDAKTOWANE] odmówił złożenia wyjaśnień (k. 41).

Świadek r. pr. [REDAKTOWANE] podczas przesłuchania, stwierdził, że nie zlecił [REDAKTOWANE] dochodzenia kosztów zastępstwa adwokackiego w sprawie [REDAKTOWANE] (k. 42).

Rzecznik Dyscyplinarny pismami z dnia 2 listopada 2011 roku zwrócił się do r. pr. [REDAKTOWANE] z zapytaniem, czy zlecił on [REDAKTOWANE] dochodzenie od [REDAKTOWANE] kosztów zastępstwa adwokackiego wynikających z Nakazu Zapłaty [REDAKTOWANE] (k. 43), natomiast do [REDAKTOWANE] o przekazanie informacji i kto był autorem pisma - wezwania z dnia 8 września 2011 roku, adresowanego do [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE] pismem z 16 listopada 2011 roku odpowiedział, że "autorem pisma jest [REDAKTOWANE]

OSD 30/14

Natomiast r. pr. [REDACTED] pismem z 16 listopada 2011 roku, odpowiedział, że jako [REDACTED] egzekwowania od [REDACTED] kosztów zastępstwa adwokackiego.

W aktach sprawy znajdują się pisma świadczące o współpracy pomiędzy Kancelarią Prawną [REDACTED] w dochodzeniu należności od firmy [REDACTED] pochodzące z roku 1999 - 2000, jak też pozew o zapłatę z dnia 17 stycznia 2000 roku. Postanowieniem z dnia 11 lipca 2012 roku, [REDACTED] Rzecznik Dyscyplinarny OIRP przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych [REDACTED] przedstawił radcy prawnemu [REDACTED] zarzuty i ogłosił je obwinionemu za pismem z dnia 1 sierpnia 2012 roku (k. 70-73).

W dniu 15 października 2012 roku Rzecznik Dyscyplinarny przy OIRP w [REDACTED] skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w OIRP w [REDACTED] Wniosek o Wszczęcie Postępowania Dyscyplinarnego (k. 79-82), o czym pismem z dnia 22 października 2012 roku poinformował obwinionego (k. 86). We wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego zarzucił obwinionemu to, że będąc wpisanym na listę OIRP w [REDACTED] oraz [REDACTED] obwiniony dopuścił się przewinień dyscyplinarnych polegających na:

- wysłaniu [REDACTED] wezwań do zapłaty kosztów zastępstwa procesowego, w wysokości 1.200 złotych, wynikających z nakazu zapłaty [REDACTED] pomimo, że zasądzono koszty zastępstwa adwokackiego, wynikające z tegoż nakazu zapłaty w kwocie 600 złotych, tj. o naruszenie art. 64 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w związku z art. 8 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
- prowadzeniu działalności gospodarczej w formie niedopuszczalnej ustawą o radcach prawnych, tj. o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego określonego wart. 64 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (k. 79-82). Z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania wyjaśniającego wynikało, że wezwania do zapłaty adresowane do skarżącej zostały wysłane przez [REDACTED]. Członkami Zarządu tej Spółki są [REDACTED], [REDACTED], radcowie prawni wpisani na listę OIRP w [REDACTED]

Wezwania dotyczyły zapłaty kwoty 1.200 złotych, tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego, w sprawie sygn. ak [REDACTED]. W ocenie skarżącej oba wezwania stanowiły próbę wyłudzenia nienależnego świadczenia. Obwiniony nie przedstawił Rzecznikowi Dyscyplinarnemu tytułu prawnego do żądania należności wynikającej z wezwania do zapłaty.

Obwiniony stwierdził w piśmie z 16 listopada 2011 roku (k. 50), że nie zlecał [REDACTED] egzekwowania kosztów zastępstwa procesowego.

Z ustaleń poczynionych przez Rzecznika wynika, że [REDACTED], prowadzący działalność gospodarczą pod firmą [REDACTED] nie dochodzi od skarżącej żadnych roszczeń finansowych (k. 9).

Zatem obwiniony nie miał legitymacji do domagania się od skarżącej zapłaty kosztów w jakiegokolwiek wysokości. Zauważyć należy, że wysokość kosztów zastępstwa adwokackiego określona nakazem zapłaty wynosiła kwotę 600 złotych, a nie jak wskazano w wezwaniach do zapłaty adresowanych do skarżącej - 1.200 złotych.

OSD 30/14

Rzecznik Dyscyplinarny ustalił, że obwiniony prowadzi działalność gospodarczą w niedopuszczalnej formie, sprzecznej z zapisami ustawy o radcach prawnych, tj. art. 8 tejże Ustawy.

Na stronie internetowej [http://\[redacted\]](http://[redacted]) w zakładce "firma" widnieje oferta świadczonych usług przez [redacted], która brzmi: "świadczanie pomocy prawnej osobom prawnym i fizycznym". Usługi te zagwarantowane są jedynie dla osób wykonujących zawód radcy prawnego, adwokata (PKD 69.10.Z). Pismem z dnia 13 grudnia 2012 roku obwiniony złożył wnioski dowodowe, w postaci wydruku ze strony internetowej [redacted] na okoliczność treści tamże zamieszczonych (k. 97-98).

Zdaniem obwinionego okoliczność dochodzenia należności od skarżącej przez [redacted] nie może być przedmiotem badania przez Sąd Dyscyplinarny, albowiem sprawa ta nie podlega zakresowi właściwości tegoż Sądu. Obwiniony zaprzeczył jakoby wykonywał zawód radcy prawnego w ramach [redacted]. Obwiniony pełni funkcję wiceprezesa Spółki, a nie radcy prawnego, a przedmiot działalności [redacted] nie pokrywa się z działalnością wskazaną w PKD 69.10.Z - działalność prawnicza. Świadczenie pomocy prawnej osobom prawnym i fizycznym wykonuje podmiot zależny [redacted] - Kancelaria Radców Prawnych [redacted].

W dniu 30 stycznia 2013 roku miała miejsce rozprawa przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym przy OIRP w [redacted] (k. 101-102).

Obwiniony złożył wniosek o powołanie świadków w osobach [redacted] na okoliczność autorstwa wezwań do zapłaty oraz o powołanie biegłego, który odczyta treść strony internetowej [redacted].

Sąd Dyscyplinarny dopuścił dowód z przesłuchania wnioskowanych świadków, a oddalił wniosek o powołanie biegłego. Kolejna rozprawa OSD miała miejsce dnia 20 lutego 2013 roku (k. 115-118).

Obwiniony przedłożył w poczet dowodów: umowę o obsługę prawną z dnia 15 września 1998 roku, zawartą pomiędzy [redacted] a [redacted] (k. 119-121), wypis z KRS - [redacted], wypis z KRS [redacted] (k. 122-135), zlecenie odzyskania należności pieniężnych z 4 stycznia 2011 roku, zawarte pomiędzy [redacted] na negocjacje z dłużnikiem - tj. skarżącą w sprawie kosztów zastępstwa adwokackiego w spr. [redacted] (k. 136); pełnomocnictwo z 12 czerwca 2006 roku wystawione przez [redacted], upoważniające [redacted] do podejmowania czynności zmierzających do wyegzekwowania należności przysługujących Spółce (k. 137), zaświadczenie Komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec [redacted] (k. 139).

Obwiniony oświadczył, że [redacted] nadal istnieje, nie została wykreślona z rejestru przedsiębiorstw.

Na rozprawie w dniu 15 marca 2013 roku obwiniony zgłosił wniosek o powołanie czterech świadków: [redacted] (k. 141).

Sąd Dyscyplinarny oddalił w całości zgłoszony Wniosek dowodowy - jako nie mający znaczenia dla okoliczności ważnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Orzeczeniem z dnia 15 marca 2013 roku (sygn. [redacted] Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w [redacted] uniewinnił obwinionego od popełnienia przewinień

SĄD DYSCYPLINARNY
Okręgowej Izby Radców Prawnych

OSD 30/14

dyscyplinarnych zarzucanych mu przez Rzecznika Dyscyplinarnego we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego (k. 144).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że zarzuty stawiane obwinionemu przez Rzecznika Dyscyplinarnego nie znajdują potwierdzenia w okolicznościach sprawy. Istotnym było zdaniem Sądu I-szej instancji ustalenie w jakim zakresie obwiniony współdziałał przy sporządzaniu wezwań do zapłaty skierowanych do skarżącej. Ponadto – zdaniem OSD brak jest dowodów na rozwiązanie umowy o obsługę prawną jaką zawarła dnia 15 września 1998 roku [redacted] prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą [redacted]. Sąd pierwszej instancji stwierdził, że obwiniony nie uczestniczył w przygotowaniu lub nadzorowaniu przygotowania wezwań do zapłaty. Sąd Dyscyplinarny uznał, że [redacted] nie jest podmiotem podlegającym rygorom ustawy o radcach prawnych i KERP. Działania Obwinionego jako osoby wykonującej funkcje w [redacted] nie są wystarczające aby przypisać mu naruszenie zasad wykonywania zawodu radcy prawnego, określonych w KERP.

Obwiniony zarządza [redacted], nie wykonując przy tym zawodu radcy prawnego, zatem nie może odpowiadać jak radca prawny za naruszenie art. 64 Ustawy o Radcach Prawnych oraz art. 6 ust. 1 KERP. Odnośnie zarzutu prowadzenia przez obwinionego działalności w niedozwolonej formie, w ramach spółki akcyjnej, Sąd I instancji ustalił że [redacted] nie prowadzi działalności prawniczej, a w zakresie świadczenia usług pomocy prawnej odsyła do [redacted].

Nie doszło zatem do naruszenia art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 8 ustawy o radcach prawnych i art. 6 ust. 1 KERP.

Od Orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Odwołanie z dnia 8 lipca 2011 roku złożył Rzecznik Dyscyplinarny (k. 155).

Rzecznik Dyscyplinarny wniósł o uchylenie Orzeczenia OSD w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Rzecznik Dyscyplinarny zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów postępowania karnego, polegającą na obrazie art. 190 § 1 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. w związku z art. 4, 7, 9 k.p.k. poprzez przesłuchanie świadków bez odebrania przyrzeczenia, oparcie orzeczenia na dowolnie dopuszczonych dowodach, zaniechania przeprowadzenia dowodów z urzędu, nie uwzględnienia wniosku o przesłuchanie świadka [redacted].

Rzecznik Dyscyplinarny zwrócił uwagę na fakt, że podczas postępowania wyjaśniającego obwiniony odmówił złożenia zeznań, a dopiero na rozprawie złożył wniosek o włączenie do akt jako dowody dokumenty zawarte na kartach 119-140.

Wyjaśnienia wymaga - zdaniem Rzecznika Dyscyplinarnego również fakt, czy umowa o obsługę prawną z 19 września 1998 roku zawarta pomiędzy firmą [redacted] a [redacted] nie została rozwiązana i nadal na mocy § 5 ust. 2 tejże Umowy [redacted]. przysługuje prawo dochodzenia należności z tytułu kosztów zastępstwa.

Powyższa okoliczność nie jest jednoznaczna, bowiem pełnomocnik firmy [redacted] w osobie mec. [redacted] w oświadczeniu z dnia 17 czerwca 2011 roku stwierdził, że "współpraca z [redacted] zakończyła się 8 lat temu" (k. 9).

Sąd I-szej instancji nie odniósł się do zarzutów skarżącej, jak też nie wyjaśnił kwestii

OSD 30/14

kosztów zastępstwa adwokackiego, wynikającego z innego nakazu zapłaty [REDAKTOWANE]. Jedną z naczelnych zasad procesu karnego jest swobodna ocena dowodów określona w art. 7 k.p.k. Nakazuje ona, aby Sąd oceniał znaczenie i moc materiału dowodowego na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocena taka nie może prowadzić do dowolności i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie odwoławczym (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 kwietnia 1997 r., IV KKN 58/97, Prok. i Pr. 1997/11/1 oraz z dnia 5 września 1974 r., II KR 114/74, OSNKW 1975/2/28).

Na sądzie orzekającym spoczywa obowiązek oparcia ustaleń faktycznych na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku sprawy i dokonaniu ich kompleksowej analizy pod kątem wiarygodności lub niewiarygodności. Proces myślowy, który doprowadził Sąd do wniosku o winie bądź też niewinności obwinionego powinien być zawarty w uzasadnieniu orzeczenia. Sąd winien więc wskazać w uzasadnieniu fakty, które uznaje za ustalone, na czym opiera poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznaje dowodów przeciwnych. Powyższych wymogów nie spełnia uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wybiórczo potraktował dowody, opierając ustalenia faktyczne w oparciu o niektóre dowody w sprawie. Nie odniósł się natomiast do pozostałych dowodów zawnioskowanych przez Rzecznika Dyscyplinarnego.

Sąd I-szej instancji błędnie wywodził, że skarżąca otrzymała dwa wezwania do zapłaty, skoro z zeznań pokrzywdzonej i dowodów zgromadzonych w sprawie wynika, że otrzymała jedno wezwanie do zapłaty, dotyczące zapłaty kosztów zastępstwa procesowego z nakazu zapłaty [REDAKTOWANE], w kwocie 1.200 złotych. Nakaz Zapłaty [REDAKTOWANE], na kwotę 600 złotych (koszty zastępstwa adwokackiego) nie powinien stanowić rozważań Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego. Sąd I-szej instancji nie był uprawniony do wyjaśniania kwestii wysokości kosztów zastępstwa adwokackiego jakie zobowiązana była zapłacić pokrzywdzona z tytułu nakazu zapłaty [REDAKTOWANE]. Sąd I-szej instancji nie wyjaśnił w sposób dostateczny rozbieżności występujących na stronie internetowej [REDAKTOWANE], w okresie między rokiem 2012 a wydrukiem strony internetowej tegoż podmiotu, na k. 140. Jeśli w zapisach na stronie internetowej nastąpiły zmiany, to zasadnym jest wyjaśnienie kiedy zmiany te nastąpiły i kto zdecydował o ich wprowadzeniu.

Powyższa okoliczność ma istotne znaczenie dla wyjaśnienia czy obwiniony dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego określonego wart. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 8 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 KERP. Sąd I-szej instancji nie wyjaśnił sprzeczności jakich dopatrzył się WSD w zgromadzonym materiale dowodowym dotyczącym złożonych przez świadka [REDAKTOWANE] zeznań. Z pisma w/w z 13 września 2011 roku (k. 13) wynikało, że [REDAKTOWANE] nie działa na rynku usług prawnych od 2006 roku. Natomiast z dokumentu - zlecenia odzyskania należności pieniężnych (k. 136) wynika, że podmiot ten działał w 2011 roku, co więcej zlecił [REDAKTOWANE] negocjacje z dłużnikiem - tj. pokrzywdzoną. Dokument ten podpisała za Zleceniodawcę - czyli [REDAKTOWANE]. Z zeznań tego świadka nie wynika, aby kiedykolwiek występowała jako pełnomocnik [REDAKTOWANE]. Dokument ten nie podpisała [REDAKTOWANE]. Dokument ten zawiera rzekomo na odwrocie warunki, ale w dokumentach sprawy OSD nie dopatrzył się rzekomych "Warunków do akceptacji".

Skoro z treści tegoż dokumentu wynika, że pokrzywdzona zobowiązana jest do zapłaty wierzycelności w kwocie 2.600 zł to zdziwienie budzi dlaczego wezwanie do zapłaty oznaczone

OSD 30/14

przez [REDAKTOWANO] dotyczy tylko kwoty 1.200 złotych, wynikającej z nakazu zapłaty [REDAKTOWANO]. Zasadnym jest wyjaśnienie na jakiej podstawie [REDAKTOWANO] domaga się zapłaty od pokrzywdzonej jakichkolwiek należności, a to w świetle brzmienia umowy o obsługę prawną z dnia 15.09.1998 roku (k. 119), zawartej pomiędzy [REDAKTOWANO] wobec brzmienia dokumentu "zlecenie odzyskania należności pieniężnych" z 4.01.2011 roku.

Sąd I-szej instancji oddalił wniosek dowodowy Rzecznika Dyscyplinarnego o przesłuchanie świadków: [REDAKTOWANO], [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO].

Obwiniony wniósł o oddalenie odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego w całości i utrzymanie w mocy orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w [REDAKTOWANO] z dnia 15.03.2013 r.

Rozpatrując odwołanie Rzecznika Dyscyplinarnego Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANO] na posiedzeniu w dniu 26.03.2014 r. [REDAKTOWANO] wydał wyrok, w którym uchylił zaskarżone orzeczenie OSD [REDAKTOWANO] z dnia 15.03.2013 r. sygn. [REDAKTOWANO] i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.(179-180)

W uzasadnieniu WSD wskazał, że orzeczenie należało uchylić, choć z powodów jeszcze innych niż przywołane w odwołaniu. Na podstawie art. 438 pkt 2 i 4 k.p.k. WSD stwierdza, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane z obrazą przepisów postępowania, które miały realny i rzeczywisty wpływ na treść orzeczenia. Jedną z naczelnych zasad procesu karnego jest swobodna ocena dowodów określona w art. 7 k.p.k. Nakazuje ona, aby Sąd oceniał znaczenie i moc materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocena taka nie może prowadzić do dowolności i takiego wyboru dowodów, którego prawdziwości nie dałoby się skontrolować w trybie odwoławczym (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 kwietnia 1997 r., IV KKN 58/97, Prok. i Pr. 1997/11/1 oraz z dnia 5 września 1974 r., II KR 114/74, OSNKW 1975/2/28).

Na Sądzie orzekającym spoczywa obowiązek oparcia ustaleń faktycznych na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku sprawy i dokonaniu ich kompleksowej analizy pod kątem wiarygodności lub niewiarygodności. Proces myślowy, który doprowadził Sąd do wniosku o winie bądź też niewinności obwinionego powinien być zawarty w uzasadnieniu orzeczenia. Sąd winien więc wskazać w uzasadnieniu fakty, które uznaje za ustalone, na czym opiera poszczególne ustalenia i dlatego nie uznaje dowodów przeciwnych. Powyższych wymogów nie spełnia uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wybiórczo potraktował dowody, opierając ustalenia faktyczne w oparciu o niektóre dowody w sprawie, nie odniósł się natomiast do pozostałych dowodów zawnioskowanych przez Rzecznika Dyscyplinarnego.

WSD stoi na stanowisku, że zeznania nieprzesłuchanych przez Sąd I instancji świadków mogłyby pomóc Sądowi I-szej instancji w zebraniu dodatkowego materiału dowodowego.

Przeprowadzona przez Sąd I-szej instancji ocena dowodów, a raczej jej brak sprawia, że nie są znane motywy, którymi kierował się Sąd przy wydawaniu orzeczenia. Jak wynika z treści art. 410 k.p.k. podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, że na sądzie orzekającym spoczywa obowiązek oparcia ustaleń faktycznych na podstawie całego ujawnionego materiału dowodowego i dokonania jego pełnej analizy pod kątem wiarygodności lub niewiarygodności. Wobec wskazanych nieprawidłowości

OSD 30/14

orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego poddaje się kontroli odwoławczej przez WSD. Kierując się powyższymi wskazaniem, przekazał sprawę do ponownego rozpoznania (uzasadnienie wyroku [REDAKTOWANE]).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po rozpoznaniu na rozprawach w dniach: 14 lipca 2014 r., 31 lipca 2014 r. oraz 28 sierpnia 2014 r. sprawy przeciwko radcy prawnemu [REDAKTOWANE] przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego poczynił następujące ustalenia:

Na rozprawie w dniu 31 lipca 2014 r. obwiniony oświadczył, że [REDAKTOWANE] jest podmiotem odrębnym i niezależnym od [REDAKTOWANE]. Ta kancelaria świadczy pomoc prawną i w dalszym ciągu istnieje, nie zaprzestała działalności. Jest dwóch komplementariuszy: [REDAKTOWANE], a komandytariuszem jest obwiniony.

Natomiast [REDAKTOWANE] jest komplementariuszem w Kancelarii [REDAKTOWANE]. Strona internetowa i zapis, który wzbudził rozbieżności świadczy o tym, że pomoc prawną świadczy wyłącznie kancelaria. [REDAKTOWANE] pomagała przedsiębiorcom pozyskać kapitał, łączyła przedsiębiorców z potencjalnymi inwestorami w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo chciało się sprzedać lub pozyskać inwestora. Jeżeli zdarzali się klienci, którzy chcieli zlecić negocjacje z dłużnikami, to grupa przyjmowała takie zlecenie od klientów. Skutkowało to wysyłaniem wezwań do zapłaty do dłużników tych klientów. Kto jest akcjonariuszem [REDAKTOWANE] to nigdy nie wiadomo, bo akcje spółki są dopuszczone do publicznego obrotu od 2009 r. Prezesem [REDAKTOWANE] w 2011 r. był [REDAKTOWANE], a wiceprezesem [REDAKTOWANE]. Obecnie zarówno [REDAKTOWANE], jak i [REDAKTOWANE] nie są w zarządzie - [REDAKTOWANE] od 27.06.2013 r. a ja od 13.06.2014 r. [REDAKTOWANE] nie miała zmienionego składu komandytariuszy i komplementariuszy od 2011 r.

Nie jest prawdziwe twierdzenie, że kancelaria [REDAKTOWANE] nie działa na rynku usług prawnych od 2006 r. W rzeczywistości nadal działa, składa zeznania podatkowe. W tym miejscu przewodniczący okazał kartę nr 136 z akt postępowania dyscyplinarnego.

Obwiniony wyjaśnia, że [REDAKTOWANE] jako komplementariusz z [REDAKTOWANE] prawdopodobnie upoważnił pracownika tej kancelarii do ulokowania w [REDAKTOWANE] zlecenia na czynności związane z odzyskaniem należności pieniężnych. Na tej podstawie [REDAKTOWANE] wysłała wezwanie do zapłaty skarżącej [REDAKTOWANE]. Za prawidłowość działania [REDAKTOWANE] odpowiada zarząd wskazany w KRS. Także za ustalenie zasad funkcjonowania spółki i stworzenie jej struktur. Na pytanie Sądu - czy zna treść zapisów na stronie, obwiniony odpowiada, że ich nie śledził i nie śledzi. Oświadcza, że [REDAKTOWANE] od 10.06.2014 r. została przejęta przez inną spółkę - [REDAKTOWANE]. To też było powodem złożenia przez niego rezygnacji z funkcji członka zarządu, co zostało przyjęte. (k.215-216)

Na rozprawie w dniu 28.08.2014 r. obwiniony wniósł o dołączenie do akt postępowania zaświadczenia Komornika Sądowego [REDAKTOWANE] z dnia 14 sierpnia 2014 roku, poświadczające wykaz spraw prowadzonych z wniosku [REDAKTOWANE] w których pełnomocnikiem była [REDAKTOWANE].

W uzasadnieniu swojego wniosku obwiniony podał, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny w swoim orzeczeniu z dnia 26.03.2014 roku (sygn. [REDAKTOWANE]) uznał, iż podstawową kwestią jest wyjaśnienie na jakiej podstawie w wezwaniu do zapłaty skierowanym do Skarżącej, podano

OSD 30/14

W dołączonym zaświadczeniu z dnia 14 sierpnia 2014 roku Komornik Sądowy [REDAKTOWANE] poświadcza wykaz spraw prowadzonych z wniosku [REDAKTOWANE] w których pełnomocnikiem był [REDAKTOWANE] w 2000 r., i w pozycji drugiej ujęty jest nakaz zapłaty przeciwko skarżącej o sygnaturze akt. [REDAKTOWANE] (który stanowi podstawę skargi), w którym to Komornik przyznał Kancelarii koszty zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 600 złotych.

Dodatkowo Sąd Rejonowy dla [REDAKTOWANE] IV Wydział Gospodarczy w wyroku z dnia 09.02.2000 roku, w prawie o sygnaturze akt. [REDAKTOWANE] zasądził od Skarżącej kwotę 600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu sądowym.

W świetle powyższego kwota określona w wezwaniu o [REDAKTOWANE] w wysokości 1200 złotych była prawidłowa, bowiem składały się na nią:

- 600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu sądowym.
- 600 złotych kosztów zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym. (k.219-221)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył:

1. Obwinionemu radcy prawnemu [REDAKTOWANE] został postawiony zarzut o to, że wysłał w dniu 20.05.11 oraz w dniu 12.08.11 skarżącej [REDAKTOWANE] wezwania do zapłaty i ostatecznego wezwania do zapłaty kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł jako wynikającej z nakazu zapłaty [REDAKTOWANE] mimo, iż z nakazu SR dla [REDAKTOWANE] Wydział IV Gospodarczy z dnia 09.02.2000 r., sygn. [REDAKTOWANE] wynika, że na rzecz powoda - [REDAKTOWANE] zasądzone zostały koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600,00 zł, tj. o naruszenie art. 64 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (DZ. U. 2014, poz. 637) w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

Rozważając ten zarzut OSD stwierdził, że obwiniony dołączył zaświadczenie z dnia 14 sierpnia 2014 roku, w którym Komornik Sądowy [REDAKTOWANE] poświadcza wykaz spraw prowadzonych z wniosku [REDAKTOWANE] w których pełnomocnikiem [REDAKTOWANE] w 2000 r., i w pozycji drugiej ujęty jest nakaz zapłaty przeciwko skarżącej o sygnaturze akt. [REDAKTOWANE] (który stanowi podstawę skargi), w którym to Komornik przyznał Kancelarii koszty zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 600 złotych.

Oprócz tego z dołączonego zaświadczenia wynika, że Sąd Rejonowy dla [REDAKTOWANE] IV Wydział Gospodarczy w wyroku z dnia 09.02.2000 roku, w prawie o sygnaturze akt. [REDAKTOWANE], zasądził od skarżącej kwotę 600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu sądowym.

W świetle powyższego należy uznać, że kwota w wysokości 1200 złotych podana w wezwaniu o sygn. [REDAKTOWANE] była prawidłowo określona, bowiem składały się na nią:

- 600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu sądowym.
- 600 złotych kosztów zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym. (k.219-221)

Biorąc pod uwagę przedstawione przez obwinionego dowody, OSD postanowił uniewinnić radcę prawnego [REDAKTOWANE] od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w tym punkcie.

2. Obwinionemu radcy prawnemu [REDAKTOWANE] został postawiony zarzut o to, że zarejestrował w dniu 09.01.08 w KRS działalność gospodarczą w formie niedopuszczalnej ustawą o radcach prawnych i prowadził tę działalność nieprzerwanie do dnia wniesienia przez Rzecznika wniosku, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego

SĄD DYSCYPLINARNY
Okręgowej Izby Radców Prawnych

OSD 30/14

określonego w art. art. 64 ust. 1 i 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (DZ. U. 2014, poz. 637) w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Rozważając ten zarzut OSD stwierdził, że obwiniony nie wykonywał zawodu radcy prawnego w ramach [REDAKTOWANE]. Na stronie internetowej [REDAKTOWANE] w zakładce "firma" widnieje oferta świadczonych usług przez [REDAKTOWANE], która brzmi: "świadczanie pomocy prawnej osobom prawnym i fizycznym". Usługi te zagwarantowane są jedynie dla osób wykonujących zawód radcy prawnego i adwokata (PKD 69.10.Z). Pismem z dnia 13 grudnia 2012 roku obwiniony złożył wnioski dowodowe, w postaci wydruku ze strony internetowej [REDAKTOWANE] na okoliczność treści tamże zamieszczonych. W ramach [REDAKTOWANE] obwiniony pełnił funkcję wiceprezesa Spółki, a nie radcy prawnego, a przedmiot działalności [REDAKTOWANE] nie pokrywał się z działalnością wskazaną w PKD 69.10.Z - działalność prawnicza. Świadczenie pomocy prawnej osobom prawnym i fizycznym wykonuje podmiot zależny [REDAKTOWANE] (k. 97-98).

Oczywiste jest, że radcy prawnemu [REDAKTOWANE] nie można stawiać zarzutu, że pełnił funkcję w spółce [REDAKTOWANE], skoro nie wykonywał w niej zawodu radcy prawnego.

Obwiniony nie uczestniczył w przygotowaniu lub nadzorowaniu wezwań do skarżącej. Wezwanie do niej wysłała [REDAKTOWANE] która nie jest podmiotem podlegającym rygorom ustawy i KERP. Fakt działania obwinionego jako osoby wykonującej funkcje zarządcze w [REDAKTOWANE] nie jest wystarczający, aby przypisać mu naruszenie zasad wykonywania zawodu radcy prawnego.

Z przebiegu postępowania dowodowego wynika, że ani zeznania świadków ani dokumenty zgromadzone w sprawie nie wykazały, aby obwiniony jako członek zarządu spółki [REDAKTOWANE] podjął jakiegokolwiek czynności w zakresie przygotowania wezwania lub był odpowiedzialny za błąd, który w nim występował.

Należy podkreślić, że radca prawny może być zatrudniony w instytucjach i spółkach prawa handlowego jako pracownik nie wykonując zawodu radcy prawnego w ramach tego zatrudnienia, może zarządzać taką instytucją i też nie wykonywać przy tym zawodu.

Obwiniony, działając jako członek zarządu [REDAKTOWANE] nie był tam radcą prawnym i nie może odpowiadać jak radca prawny za naruszenie przepisów czy choćby dobrych obyczajów czy to przez zarządzany podmiot czy też jego pracowników. Gdyby radca prawny zarządzał firmą działającą bezprawnie lub na pograniczu prawa, zarobkującą w sposób niegodziwy - wówczas mogłoby to stanowić naruszenie godności zawodu. Rozpatrując zarzut prowadzenia przez obwinionego działalności w niedozwolonej formie OSD stwierdził, że [REDAKTOWANE] nie prowadzi działalności prawniczej a na swych stronach internetowych w zakresie usług prawnych odsyła do [REDAKTOWANE] (k.33-34, k.140).

Wynika stąd wniosek, że jeśli [REDAKTOWANE] nie prowadzi działalności prawniczej, to obwiniony nie mógł w jej ramach świadczyć pomocy prawnej.(k.144-149)

OSD stwierdza, że w różnych formach, w których obwiniony realizuje aktywność zawodową występuje nazwa [REDAKTOWANE]. Sprawia to, że dla potencjalnych klientów brak jest czytelnej informacji o formach działania i firmach reprezentowanych przez obwinionego.

O kosztach postępowania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny rozstrzygnął na podstawie art.706 ustawy o radcach prawnych.

Od powyższego orzeczenia przysługuje stronom prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie za pośrednictwem tutejszego Sądu w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.

9

[Podpis]

[Podpis]

[Podpis]